

Sy-li spěwaš,
Pílnje džělaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. ¶

• Serbske njedželske łopjeno. •

W Budyschinje, 27. hawrleje 1924.

Čištěč a nakład Šmolerjez knižicziščežetnje a knižatnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wulhadža kóždu šobotu a płaczi na měřaz 10 stotych pjenjeřtow.

Quasimodogeniti.

List štwj. Pawoła na Skološifskich 3, 1—4.

Quasimodogeniti je taš wjele, kaž „s nowa narodženi.“ Hdyž hme šhorcy cžlowjeł šašo po dolhej šhorosczi se šwojeho šharoloža stančež a hme šašo wokolo šhodžicž, njesacžutwa wjazy žanych boloscžow a móže šo šwojemu džělu s noweje mozu twěno-
wacž, wón drje rjeknje: „D ja šbožowny cžlowjeł! Nětk šym kaž s nowa narodženy.“ — To dawta radosč a dyrbi naš k dža-
fownosczi wabicž, — hdyž hmešy po dolhej šhorosczi tole wušnacž. —

A nětko w jutrownym cžaju pschindže Pawoł k nam. Wón běšče tež jedyn wot tch, kiž móža prajicž: „Wny hmy šo s nowa narodžili!“ — A da-li wotšhorjenje wot cžežteje šhoroscže nam hižo tajke wješele, cžim wjetšcha paš bē Pawoła radosč, pschetož wón njeprajesče: „Ja šo cžuju kaž s nowa narodženy“, ně, wón praji: „Ja šym s nowa narodženy!“ —

Wón je po cžěle drje tón stary wostał; ale jeho wutroba njeje wjazy ta šamšna. Na nim je Jesuž tón džiw dokonjal, wo šotrymž tón Šnješ pola Czechiela rěczi: „Ja budu tu šamjentnu wutrobu s wascheho cžěla wšacž, a budu wam nowu wutrobu dacž!“

A nětko je we tym starym šwankownym cžlowjełu zyle nowe žiwjenje, kaž šamšny stary šchom rjane a zyle hinasche płody pschinješe, hdyž je šchěžepjeny. Stary šchom steji tam hiščeže, ale hlaj, nětk wón nješe šłódke lubošne płody. A w našchim šecže Pawoł nam tón pucž pošaluje, po šotrymž šo cžlowjeł tam doštanje, hdyž hme šobu s tymi druhimi šwjatymi Božimi wušlacž: „Ja šym s nowa narodženy.“ —

Tehodla nam Pawoł džěnka pschitwola:

„Wutroby do wušłoscže!“

- a to k 1. Šhrystuž je štanšł, tohodla pytajmy to, šchtož je horjekach;
- a k 2. Wumrjemy s šhrystužom a našche žiwjenje je pola njeho a we nim ššhotwane.
- a to k 1. Cžehń mje k njebiešam, wutrobu cži dam.
Jesu daj šo wšchemu cžěkam
Cžemuž wotdžerženje rěkam,
Cžehń mje k njebiešam, šo cže wěcžnje mam.

Tónle šrašny šhěrlušcy namašamy w Zionškich šłošach cžo. 126. Šón je šwojemu šorzolubowanemu ludej šławny a pobožny šerbški wótcžinz Domaščka špěwał, kiž je mnohe lěta we Šašacžizach s wulšim žohnowanjom jako šarač škutłował. Wón wotpočujuje hižo dolho na Božej prawdže, ale jeho šarfa wěšče neššwjećzi. Tam šorka móže šašnik našchich šerbškich Zionškich šłošow nětko s njebiešimi Zionškim šłošami šwojeho Jesuža ššwalicž, kiž běšče hižo tu na šemi jeho jenicžka luboscž.

A tu běšče wón jedyn wot tch, wo šotrychž šu móšli prajicž: Šlaj, tu je tón wotrocžł Šnješowy, hlaj wón je s nowa narodženy psches šwoju luboscž k Jesušej. — A nětko cžemy do našcheho šexta pošladacž: „Šče-li s šhrystužom štanšli“ psche šwjaty Pawoł. Šchto cže wón s tym prajicž. — Wšchitzy kiž šo džěnka pod Božim šłowom šěndžemy, hmy kaž tajzy, kiž šo s šrašneho šwjedženja domoj wrocžėja. Šutry hmy wuššwjećzili, a hiščeže džěnka šłinczi wušł jutrowného šwjedženja w našchej dušchi: „Tón Šnješ je štanšł, haj wón je wopradowže šorje-

stany!“ — A tónle křivalobny křerlufch we wutrobje fastupimy sažo do wšchědneho žiwjenja. A hdyž šo hewaf se šwjedženja, křawašo abo křečzišnow domoj wróczišch, šo tebje čži, kiž šu doma wostali, prašheja: „Wó, šaf je šo čži lubito?“ — Šaf šo naš tež dženska taš rjez něchtón woprašča, Pawol — ale niz, šaf je šo nam lubito, ale křutnišcho křineži jeho prašhenje: „Šče wy š křhryštušom stanyli?“ Wón čže wot naš wjedžecž: „šmy my jutry se žohnowanjom šwjedžili abo niz?“ Najprjedy šo wón tych prašča, kiž šu lěšba w jutrownyh čžašu se šhrudnej wutrobu pšchi rowach šwojich lubych pšakali, „njeje pšhezo hišheče pšchi waschich rowach žadyn trošcht, žana nadžija wam šesthadžaka. Njejšu waš jutry pšhezo hišheče potwucžile, šo nješměnty žiwych pola mownych pytačž! Šladacž wy pšhezo hišheče š tajšim strachom a š tajšej bojočžu do rowa a nješwidžecž šo šu nješheše wrota wocžinjene?“ — A druhého, kiž ma šo se starošcžemi a se štyšknoscžu bėdžicž, wón šo prašča: „Ššto šo pšhezo hišheče rudžišch?“ — Jutrowne šlónzo tola taš jašnje šwěcži. Šaf pšhindež to, šo njejšy hišheče horještanjeneho Šbóžnika šetkaka, luba šrudna dušcha? Wón je wěšcž e tebi pšchishol, ale ty njejšy čžyła e šwětku jeho trošchta šašcž a šy radšcho wostaka w čžemnočži šwojeje šrudoby!“ A hdyž šo njeje hišheče do šwojeje wutrobny žana šlota pruša jutrowneho šlónza pšhedobyla, dha pošluchaj nětko, šaf rjenje šary luby wóž Šilian nam špěwa:

„Nětk je trošcht ša šwojich šrudnych,
 Šesom Šhryšheče, šesthadžak,
 Ša wšchěch želnitnych a bludnych
 Ššy šo žiwy pošafal.
 Jutrow křerlušch radošcž datwa,
 Šeli dušcha š hřechow štatwa,
 Šdyž šo ty nam šjewil šy,
 Dha šo horja wutrobny.“ (Zionš. kř. čž.120.)

A ššto šo Pawol naš wšchěch prašča? — „Ššy ty stanyš e hřechow španja? — Šdže je šwoja wutroba? Wydli w njej Šesuf abo bydli w njej hišheče tón šary hadam, kiž wo žanym nowym narodženju pšhes teho horještanjeneho Šesufa ničžo nješwě; tón šary hadam, kiž tež š žyła ša tym nowym narodom nješedži, kiž čže radšcho w tych šarych wujěšdženych šolijach hřechnosče, šebicžiwoscče, nješuboscče, nješafanštwá dale čžahnyčž, a komuž šo hišheče gratuje, hdyž šo Šesufowe mjeno pšchi něšajšej škladnosčži jenož wupraji!“

Šaf šo Pawol prašča — ale wón da nam a ša naš wšchěch tež wotmowliwu: pytačž to, šštož je horješach, hdyž Šhryštuš je. Wustejcž šo na to, šštož je horješach a niz na to, šštož je na šemi.

A nješju my husto hladamy, wošebje rady we hřěšdojtej, jašnej nožy. — Ale to šštož Pawol š tymi šlowami mēni: Pytačž to, šštož je horješach; njeje taš lohko wutwješcž. Šso myšlišch, hdyž šej myšlišch, šo je teho dočž, hdyž druhdy horje pošhladačch prajo: Šam horka je našcha domišna. Šo šu drje jara rjane a pošžne šlowa. Ale š tymi šlowami ničžo dale dozpěte njeje. Ně, pytačž, praji japošchtol Pawol. Šaž džecž šo pšchi jahody šberanju w lěšu, wšchě pšakajo a štyšknowje, došlěž nōž pšhindež, šhečžžu pytaju, kiž domoj wjedže, taš my tež, hdyž taš prawje to pytamy, šštož je horješach šwój štyš a nješer, štrachotu a šyšy ženje nješwotbudžemy. Wotpočžinš, došpōšny wotpočžinš štwá nam hašle tam horka. — Šehodla poš nješoj šo, luba dušcha, šo je pšchi wšhej šwěnočži tola šwoja wutroba husto taš hještrošchtina. Nješadwēluj tehodla, šo š šožžym dnjom šwědomnje mōžnišcho rēcži a šaka, šo tež druhdy w nošy pšhed nim pošloja nješnamačch. Šlaj, to wšchitko šu rony šbožowneje šmjert-

neje hodžimy, tajšej hodžimy, w šotrežž tón horještanjeny Šesuf tebi pšchitwola: Šój šo mnu do paradisa! Šehodla šo šwěru, nješ je tež čžěžlo, šurowe čžěžlo, pytačž to šštož horješach, šo bychmy šo tam wšchitžy šažo namafali pšhed Šožim trōnom. Šišchmy šebi teho dla tež tele šlowa do šwojeje wutrobny:

Čžehū mje e nješhešam, wutrobu čži dam,
 Šemja prjecž, ach čžehū mje š teje
 Šo šym myšle nješhešheje,
 Čžehū mje e nješhešam, šo čže wěcžnje nam.

2. Wumrjemy š křhryštušom a našche žiwjenje je pola nješ a we nim ššhowane.

„Ššchetož wy šče wumrjeli a wasche žiwjenje je š křhryštušom pošajene w Šošy!“ — Šaf pšhe Pawol w našchim tereče. —

Ššhes šmjercž dže e žiwjenju. —
 tež šorno pada a hinje, mřje w šlinje macžerje,
 a še šemje poš š nowa šhwata
 to nowe. — Šnowe žiwjenje
 šo pošafuje na rowje štareho.
 Šaf Šhryštuš čžehnje naš še šchžej, e rowu
 a wón je polo, rola, we nim pošajeni
 my mřjemy a we naš wšcho šštož ššeho,
 a š nim a we nim rošcž našche nowe žiwjenje! —
 Ššhes šmjercž dže e žiwjenju. —
 Duž šhwatajmy a žohnujmy tu hodžinu,
 kiž mowi we naš štareho čžlowješa;
 š Šesufom wumrjecž a žiwjenje doštačž,
 to je našch pučž. Budž čžecž a šhwalba
 w jeho šwjatym mjenje!
 Šaj šhwalba tebi, Šesufu! Šalleluja!

Ššhes šmjercž dže e žiwjenju! Šnutšlowne žiwjenje ššhešcžijana je pošne tajnych džiwow. Šudžo husto prajo: Ša bych wěriš, hdy bych ja se šamšnyšmaj wocžomaj tele džiwny widžak, wo šotrychž nowy štestament pšhe. — Ale čžehodla šo prašča ša džiwami! Ššjetšhe a šrašnišhe džiwny horještanjeny Šesuf hišheče dženska we naš a pola naš došonja. Woprašhej šo čžlowješa, wo šotrymž wěšch, šo je woprawdže ššhešcžijan, šaf je e šutej šwojej wěrije, pšhes šajšhe naššonjenja a wjedženja je e Šesufej pšchishol — a ty budžeshy ššhšhečž wo džiwach, kiž šu wjetšhe džyli šebi myšlišch. A najwjetšchi džiw je a wostanje to, šo mamy najprjedy š křhryštušom wumrjecž, prjedy hačž e nowemu duchownemu žiwjenju wotucžimy. — Šjes šmjercž žane žiwjenje. — Šas padže džecž do šolmow hōwrijajeje rēli. Šihdže žana pošož. Šožžy šo bošeshe wo džecž, ale bóle hišheče wo šwoje žiwjenčžlo. — Ša došo ššocži macž do wōdy a jej šo pošadži, džecž šo šolmow wuššowacž. Ale jalo bē džecž we wěššocžži, pošarmo na macž čžakachu. Šenož telko možy bēšhe wōna mēla, šo mōžeshhe džecž na brjōh pošožicž šama hišheče w wōdže šteješhe. Šadobo poš ju mōž wōpušchčži a wōna bu wōpor šwojeje macžernejše lubošcže. —

Šlaj, šaf je Šhryštuš tež naš se šmjercž wutorhnyš, ale tež jenož tych, kiž šu w šmjertnym štrāšhe byli, šwojeho šwědomnja dla. Šenož čži, kiž šu tu šmjertnu šahubu špōšnali, kiž na naš čžaka, hdyž nješwjednani se šwěta wuňžemy, wjedža, šo mamy wumrjecž tu, haj, šo mamy we šebi šabicž hōšš štareho čžlowješa, kiž čže naš pšhezo šažo š nowa šawješcž. Š, a wšchēte žadošcže a šwucženja, šotrež taš jara lubujemy, dhrbja tež wumrjecž. — Ššchelašch hřechow, šotrež ša tajšhe džerželi nješšmy, mamy šo wššajicž. Ale to njeje hišheče to, šštož šebi Pawol žada. Ša nješyšlu, šo je Pawol, hdyž je pišak, šo mamy š křhryštušom wumrjecž, myšliš na Šesufowe šlowa: „Šštož čže

Ja mnu hiež, tón šaprěj šam šo, tošmi šwój šchiž na šo a tajki šhodž ja mnu."

Šam šo šaprěč! Šuby čitarjo, šy šebi ras rošpominat, šhto to rěka. Šam šo Bohu woprotwacž! Šwoju šamšnu wošobu š žyła na šad šajicž, nješšeczelow lubowacž a žohnowacž, tošhitko to šwoje rošdaricž, jeli šo šwoja wutroba to šwoje bóle lubuje hacž Boha a Ješufša a taš dale. To njeje taš lohko. To je nam woprawdže taš, kaž byšmy pšes wušte durje šmjercže hiež dyrbjeli! — Ale je a woštanje wěrnó: Šenicžy pšes šmjercž dže š žiwjenju. —

Tola njeboj šo. Wšiele drje šhubišč to tej hodžinje, to kotrejž šo žyła š Ješufšej pšchšnawašch. — Ale wšiele wjazy doštanje'ch, šubša, kiž drje žaneho mjena a blyščeža pola džěcži šwěta ni-maju, ale móžesh ty hdy něšto krašnišche doštacž hacž to, šhtož 4. text šchtucžki nam praji: „Šdyž paš šhryštuš, wašche žiwje-nje, šo šjetwicž budže, tehdy budžecže tež wy š nim šjetwjeni we krašnošcži!"

Duž šhwatam, šo byš ja tež wumrjet,
a nowy čłowješ byš pšes Ješufša,
nječy šyšy, štyš šu rony teje šchtundy,
w njej tola budu nowy, nowy!
a šubša potom mam, kiž šhubicž njemóžu,
mam we šebi a pšchi mni mojšho šenje'a šhryštuš!
Šamjenš.

Raf bē?

Šral wulki a móžny, bohatty a nadobny wuhototwa šwojemu šudej wulki šwjedžen. Šeho jenicžki šyn bē po dolhej čžežlej šho-rošcži šako wuštrowjeny. Wšičešy šwošičy poddanow pšcheprošy na tutón šwjedžen do šwojeho wulkeho krašneho hrodu a do dalošich šwětkowopolnych šahrodow wošoko tuteho. —

Šwjedžen tu bē. Šralowšy šyn witašche šam pšchi wrotach hrodu hošcži a poša'owašche jich je šlužobnikami do ša nich poštajenych rumno'čow. A taš tam šwjedžen šwjecžachu, šoždy w tych jemu pšchipošafanych rumnošcžach hrodu a šahrodow. —

Nadobo pčžachu to jentym džěle rumno'čow šwěžy hašchecž; nowe njebuchu šašwěcžene; jědže a wina pčža pobrachowacž; nowych njebu pšchinješentych; hudžba tež pošafatwašche, daniž njewotmjelny. Špodžiwanje šo šbēhny mješ ho'čžemi a to čžim wjetšche jašo pštyňchu, šo je to druhich rumnošcžach hrodu a šahrodow lute šwětko, jědže a wina došcž, a w'čhudžom lute wješele. Š špodžiwanju ho'čži pšchidželi šo šawicž, a š tutej pšchidže morkotanje a škóncžnje hroša. Šedyn po druhim šhubi šo tu š hrodu a jeho šahrodow a šhwatašche mjenje abo špěšch-nišcho do šwojeho doma. A wono bē nož! —

W druhim wotdžěle hrodu paš bē jašno kaž wodnjo. Šwoje-čžachu tam wješeli rjany šwjedžen. Šrijedy hacž šo šwjedžen še šónzej bliže'che, došta šoždy hošcž drohotny dar, a jašo šo hošcžo na dompučž hčotowachu, šupi šral je šwojim šynom š nim a džě'che: „Wy moji lubi! Šlejčže, kaš je tamle wšcho prošdne a čžmowe! tu pola naš luta šwětkošcž, a my šo tu taš rjenje wješelny! Duž šlyščeže a potwjedajčeže potom wšchudže wo tym! Wy kiž wy tuty š namaj šče, wy šče mojšho šyna w jeho dolhej čžežlej šhorocži wopšytowali, wy šče šo šwěru ša nim prašcheli, wy šče jemu hojaze šela a šrědki šlali, wy šče jemu š darami wješele čžinili! Wy šče šo ša mojšho šyna modlili domach a w Božich domach, wy šče pošutne a modlerške dny ša njeho džerželi, jašo šo taš čžežšo bēdžesche, wošebje tón jedyn wošebity, jašo jemu taš štyšno bē w šmjercžecžžim bēdženju! Moji pošli šu to widželi a šlyšcheli a namaj w'čhitko šjetwili! Čži druyš to nješku čžinili abo šu to jenož čžinili, hdyž bē to

runje škladnošcž abo hdyž šo to hinaš nješhodžesche. Šehodla šu woni tež šwjedžen šwjecžili, ale tajki, šajkiž šu jón tam šwje-čžili, a tehodla bē šwjedžen tajki, šajkiž šmy jón to něš hro-madže došwjecžili. A my budžemy jich hiščeže wjazy šwjecžicž! Duž taš: Džicže š měrom!" — —

„Šhto to?" šnadž šo prašchesh. „To je bajka!" šnadž prajišch. Wy prajimy: To šu jutry našcheho luda, našchich wošadow! A tute jutry budža taš šwjecžene abo taš nješwjecžene, budža taš žohnowane abo taš nježohnowane, kaž bu to čžerpjenje a wumrjecže, kaž bu to pašiona našcheho šenje'a a Šbóžnika wot nich džeržana a šwjecžena. Na to myšlmy šebi, hdyž to něš taš abo taš wot jutrow džemy, hdyž to něš taš abo taš w žiwjenju štejmy! Na to myšlmy šebi, hdyž bēchu to jutry hina šche hacž šebi to myšlachmy, hdyž je něš to žiwjenje hinašche hacž šebi to myšlachmy, hdyž je něš to šbože hinašche hacž šebi to myšlachmy! — —

Ješufowšy šchiž, našche Wumóženje!

Dloš: Ščtóz Bohu wjeršchnemu šo podba.
Budž pošrowjene šnamjo hnadš,
Na kotrymž Šbóžnik wudhča
A pšes šwój wopor je wišchej šwadš,
Nam trošcht, mēr wěcžny, warbowa!
Mje njenaštróža hřechow móž,
Wšchaš wujednany je mój Wótž!

Šaj šchiž je žime drjewe wěrnym
A šolny ščlit w wšchěch wšchorach,
Bóh woda hřech wšchěm jemu šwěrnym,
Šich wošchewja we čžetpjenjach.
Ša šmjercž, kiž mšda je pošlecža,
Nam šwoje šbože pošficža.

Na Šolgatha, na šchižu jeho —
Našch Wumóžet nam šhotowa
Še šhubjeneho šwěta, škeho
Tu runu šchžezžu do nješja.
Naš šchiža pošwješcž šwješela,
Nam šbóžny domšhóš pošafa.

Ššo š šchiža blyšchcži krašna šrona!
Nam wěra dawa žiwjenje!
Šnješ š wutrobow štyš, njemēr wuhna,
Šdyž š rowa šorještanš je.
Šoh' wopor Bóh je šorjewšaš,
Štutš Wumóženja šronowaš!

Něš nješmy wjazy w hřechnej winje,
Naš Ješuf š winy wumohš je,
Bóh š nami wšhitko derje čžini,
Nam dawa hřechow wodacže
Pšes šwojoh' Ššona šhryštuš
Naš wjedže nuts do žiwjenja!

Budž' šhwalba našchem' Wumóžerjej
Ša tajki wopor luboš že!
Čžješcž dajmy rowa pošchekamarjej!
We nim my mamy žiwjenje!
Pšichš nieho B že džěcži my,
Pšichš hnadu wěcžnje šbóžne šmy!

Domoj!

III.

„Dženka tu doľho njewostanu na mojej ławzy! Haprlejka njeměni lětka jutry derje s nami, hacž runje je tola posdže došč hwojeczimy! 20. haprleje hižo! Tola cžim lěpje sa mnje! Mōžu cžim dlěje domach wostacz! Někł, hdyž je to dženjenje psched durjemi, bych jemu najradšcho durje sadžeržak! Njejsym hiščezje s domu a njejsym hiščezje ani krocžakki do zusbj scžinił, a hižo chze so mi domoj! Rak tež to potom budže, hdyž budu w měsčezje? Dženš jutrnicežka — jutnje druhj džen — a potom rěka: **W Božim mjenje domisna!**“

„Surjo! Surjo!“

„To je Hanka! Sej drje so tež hižo sthyska po bratsiku!“

„Hanka tu! Na ławzy psched poľnizu!“

„Surjo:“ Hanka, lěto starscha šotra, steji w durjach; „tam je kušobžiz Pawoł!“

„Njech tola kem pschińdže na jahrodu! Tu mōžemoj šebi hiščezje ras něščto doprajicz!“

„Tu je tola šyma, na Twojej ławzy, Surjo!“

„Njech je kuff! Wěsch tola, šajutšichim tu wjazj nješedžu!“

„Nó, moje dla! Sawołam jeha a pschińdu potom tež kuff k wamaj! — Ubo nješmēm so to někł na twoju ławku wjazj šydnycž?“

„Ty drje chzesch so so mnu kuff cžahacz, doľkž mje doľho wjazj nješmějesch? Nó, cžakaj jenož! Widžimoj, šchtó wutoru prjedy plaka, ty abo ja!“

„Sa wěsčezje niz!“ s tym so šhubi w kžězi. —

„Tu ty to šašo težisch! Bombaj Bóh tež!“ Szubodžiz Pawoł to bč.

„Wjeršch pomajš! To je prawje, so hiščezje ras te mni pschińdžesch!“

„Nó hoj, šajutšichim je to tola hižo pscheposdže! Šchtó budže to potom jow twoja wošpocžena ławka cžinicž? Drje tež kuff plakacz w luthym sthysku po tebi!“

„Wy drje chzesčezje mje dženka wšchitzj kuff hněwacz, prjedy Hanka, někł ty a popoľdnju našch Jan!“

„Ach, hdyž tež! Ale tak tola je, so tu sa poľnizu to twoja ławka! Šsy to tola husto došč kam prajik a šydašch jow tola tež husto došč! Do wšy s žyła wjazj nješchidžesch! Dyrbišch so tola hiščezje ras poľasacz, prjedy hacž naš wopusčezisch!“

„Pschińdu jutnje k wam, „W Božim mjenje!“ prajicz. Tež tu a tam we wšy chzu šastupicz!“

„Nó, to je prawje! Nadžijachmy so to tež wšchitzj! — Ty džesch a ja wostanu domach a hacž hdy do zusbj pschińdu, njewēm Wych cži skoro šawidžak, so do města džesch a na tak doľhi cžab Surjo!“

„Nó, a ja bych cži skoro šawidžak, so mōžesch tu w domisnje wostacz! Šlej, tu šmy hromadže wotrostli, wšchitzj, kiž tydženia tam w žyrtwicžy hromadu psched konfirmaziškim wotkarjom stejachmy, kiž Cžichi pjatł tam k přenjemu rasej k Božemu wotkasanju džěchmy. Tu šmy bčhali a šakali, tamle w hacžezje šmy so w lěczje kupali w šymje na nim šmykali! A tamle ta stara šchula! Tam šmy 8 lět hromadže kłodžili a wuknyli...“

„... a druhdy tež kuff hłuposčezje cžinili!“ doľonežki Pawoł.

„Haj, to tež! Ale nawukli tež něščto šmy! To šu mi wuczerjo w měsčezje tež prajili, hdyž mje pruhowachu. — A tu na tutej jahrodze, tak husto šmy tu wšchitzj wješeli hromadže byli! Ššmy tu hralli, šebi powjedali, na našeho dženka poľkuchali! A tam šmy hładali do hole dele a tam k horam hrje; A šwojej wócžy je kłoddy pruhował, hładajo na cžagnik na wěži! Wěsch, so bčschtaj mojej wócžy pschezo šobu najwotrišchej?!

„Haj, Surjo! To našch prawje! — Wěsch, to wšcho šebi ja

takle wobmyšłik njejsym! To cžini, so tu wostanu, a so ty wotšal cžehnjesch!“

„To je, to je! Pawołe! Šakle hdyž domisnu wopusčezisch, wěsch a dorosumisch, šchtó cži je! — Rak kłoddy tón, kiž žaneje wjazj nima!“

„A tak liwki a wbohuschki tón, kotryž šebi domisnu ničzo nje-waži! Tam tón jedyn, kotryž tež šobu na paczerje kłodžesch, tón bč tajki: „Dom a domisna, to do žyła nješnoj, to je mi tež wjazj jene; njewēm, šchtó to pschezo macze, a šchtó so wam to někłle hižo po nej sthyska!“ tak wón ras prajesch.“

„Haj, tón pak tež žane myšle sa nabožinu njemějesche. Wnyšlu, šchtóž Boha Šnješa njelubuje, tež dom a domisnu njelubuje. — Wěsch, najrjenšchi a najšwjeczisch wotomil bč to, jako Cžichi pjatł te Šnješowemu wotkarjej krocžachmy, so bychmy tam do tuteho tak džiwneho a potajneho a tola tak wobšobžezeho šjednocženštwja se Šbožnikom stupili! To nješapomnju!“ (Wotracžowanjšch)

Wšchelle s bliska a s daloka.

Cantate je jubilejna njedžela sa ewangelske špěwarške, rak hižo ras pišachmy. W lěczje 1524 da našch reformator Luther šwojej žyrtwi přenje špěwarške w maczernej rěczji. Mějachu drje jich jeno 8 kžerluschow, bčchu pak tola špěwarške, s kotrychž mōžachu ewangelsch kšchescžijenjo w šwojej rěczji špěwacz a šomodlicž k Bohu a Wumožnikkej Jesušej Šhrystušej. Tutón 400 lětny jubilej dyrbi so we wšchěch ewangelskich žyrtwjach a wošadach hwojeczicz, kaž je to jenož mōžno. Sa tutón jubilej, chze „Wjeršchowska knihownja we Wernigerodze“ w pruskej Šalškej provincy wošebitu wustajenju wuhotowacz. Tuta knihownja ma najwjetšchu šběrku špěwarškich, kotruž na žytnm hwočezje namakašch. Tuta wustajenja, kotruž knihownja se šwojimi špěwaršfinti wuhotuje, dyrbi pschehlād šmōžnicž psches te 400 lět ewangelskich špěwarškich wot 1524 hacž do 1924. Želi so mōhł tam dojecz, by tam wohładal přenje špěwarške s 8 kžerluschemi s lěta 1524, dale wulke Štrašburgške špěwarške s lěta 1560, kotrež šu tohorunja jenož hiščezje w někotrych šeschiwotach šdžeržane, dale wšchě te špěwarške s tak mjenowaneho pietiškeho cžaka, kotrež šu se šaložkom byle sa wšchě posdžisch wudate špěwarške. Nimo toho budža tam wustajene najstaršche špěwarške druhich ludow, kotrymž bu s Němskeje ewangelion a s nim tež ewangelske špěwarške pschinješene. Š tomu pschisamkuje so žyly rynn notnych špěwarškich, kotrež dyrbja poľasacz, kak mēle notwocžazne špěwarške wuhotowane a tež wudebjene byč. Wustajenja budže tydžen do Cantate a tydžen po Cantate wotewrjena. — Wuhotowanje tuteje wustajenzy špěwarškich je žyly wěsčezje šobu najdosťojnišchi pucz, tutón 400 lětny jubilej pošwjeczicz. Wny ewangelsch Šserbjo mējachmy jedyn runje tak doštojnny a rjany pucz poľasany: wudacz nowe šerbske špěwarške. Tola w jubilejnym lěczje 1924 njedozpijemy jeha wotkynjeny šonz, hacž runje šmy tola dawno hižo duzy po puczju — abo tola to dyrbjeli byč. — Něščto wošebje šajimate by bylo, by-li někłon k jubilejnej njedželi nadrobny nastatł wo šerbskich špěwarškich sa našche šopjenko napikał. Šchtóž so k temu powoľany cžuje a macžisnu wobknežž, je s tuthym šatonje namoľwjany a pscheprošchenty, tuto dženlo pschewšacz. —

Šistowanje.

B. M. w Š. ja Wtj. Dom.

M. w Š. ja Šubilate.

S. w Š. ja Cantate.

Šamolwity redaktor: šaral Wyršacz w Šobaczjach.